

Χριστόδουλος και χρυσόδουλοι



Πρόσφατα, για τη διαχείριση της εκκλησιαστικής περιουσίας, ασκήθηκαν, μετά από μακροχρόνιες δικαστικές έρευνες, οκτώ ποινικές διώξεις σε βαθμό... κακοδιογήματος (!) και μία για... πλημμέλημα. Ο νέος προκαθήμενος κύριος Χριστόδουλος δήλωσε ότι στο θέμα αυτό θα μπει τάξη.

Το όλο θέμα τότε ήταν για γέλια και για κλάματα. Εάν όμως είχε εφαρμοσθεί έστω και μέρος του σχεδίου Τρίτου, ενδεχομένως να μην είχαν σημειωθεί οι λοβιτούρες κάποιων χρυσόδουλων... αγίων και να μην είχε διασυνθεί το κύρος της Εκκλησίας μας. Διότι, εδώ που τα λέμε, από τη μια πλευρά υπάρχει η ατράνταχτη περιουσία σε ακίνητα και σε οικόπεδα και από την άλλη υπάρχουν οι άνεργοι, οι νησιώτες, οι ταπεινοί και καταφρονεμένοι, οι χήρες, τα ορφανά και τα διάφορα θήματα της σκληρής λιτότητας. Ας ελπίσουμε ότι ο κύριος Χριστόδουλος θα συντείσει τους διάφορους... χρυσόδουλους που καρδοκούν.

BAR



Του ΜΙΧ. ΜΟΡΩΝΗ

Η Ενωσή σήμερα -και μαζί της ο κόσμος- είναι διαφορετική από χτες. Οι αποφάσεις του έκτακτου Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, που δίνουν το σήμα της εκκίνησης για τη νομισματική ένωση, με την υποθέτηση από έντεκα χώρες της ευρώ από την Προτοκορνά, έχουν τεράστιες συνέπειες στην παγκόσμια οικονομία. Άραξεί να αναφερθεί ότι η Ε.Ε. αντιπροσωπεύει το 31% της παγκόσμιας παραγωγής έναντι 27% των ΗΠΑ και ότι οι χώρες του ευρώ δημιουργούν τη μεγαλύτερη εμπορική δύναμη του κόσμου, με εξαγωγές που αντιπροσωπεύουν το 20% του παγκόσμιου εμπορίου έναντι 16% των ΗΠΑ. Αν, μάλιστα, ενταχθούν και οι δεκαπέντε χώρες της Ε.Ε. στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση, θα δημιουργήσουν τη μεγαλύτερη παγκόσμια οικονομική δύναμη. Γι' αυτό και το ευρώ αυτομάτως θα καταστεί το δεύτερο ισχυρότερο νόμισμα του κόσμου και με τον καιρό μπορεί να αμφισβητήσει την κυριαρχία του αμερικανικού δολαρίου.

Και μόνο από τα δεδομένα αυτά καθί-

Το μεγάλο στοίχημα για την Ευρώπη είναι αν την Οικονομική και Νομισματική Ένωση (ΟΝΕ) θα ακολουθήσει η πολιτική. Αν, δηλαδή, η πραγματική λογική της ΟΝΕ είναι πολιτική και όχι απλώς οικονομική, σύμφωνα με τη λογική των πατέρων της πάλαι ποτέ Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας.

Ενα ανεκπλήρωτο όραμα για πολλούς, ιδιαίτερα σήμερα που η Ένωση έχασε τον κατά τη γνώμη τους βασικό της στόχο, να αποτελέσει το δέλεαρ για την κατάρευση του άλλοτε υπαρκτού σοσιαλισμού. Η εγκατάλειψη της πολιτικής ένωσης επιβεβαιώνεται άλλωστε από το γεγονός ότι μετά την κατάρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού εγκαταλείφθηκε ο πρωταρχικός στόχος της εμβάθυνσης των ευρωπαϊκών θεσμών και προωθήθηκαν η διεύρυνση της Ένωσης και η ΟΝΕ. Με την αναβίωση, μάλιστα, του εθνικισμού, την παγκοσμιοποίηση της οικονομίας και τη συνακόλουθη αύξηση της ανεργίας στην Ευρώπη και τη συμφωνία του Μάαστριχτ, με την αυστηρή δημοσονομική πολιτική, που πλήττει τους εργαζόμενους, πολλοί προβλέπουν ακόμη και την κατάρευση της Ένωσης. Πόσο μάλλον την πολιτική ένωση.

Αλλά η επικράτηση της πολιτικής επί της οικονομίας καθίσταται φανερή και μόνο από την απόφαση των δεκαπέντε για το ευρώ. Οχι μόνο γιατί συνεπάγεται την παραχώρηση ζωτικής σημασίας εξουσιών για κάθε λαό και κυβέρνηση από εθνικό σε υπερεθνικό, ευρωπαϊκό επίπεδο, αλλά και γιατί ελιφθή παρά τους ενδοιασμούς και τις αντιρρήσεις πολλών κεντρικών τραπεζών. Πολιτικά, άλλωστε, είναι και πολλά αυτά τα ζητήματα που δημιουργεί η γέννηση του ευρώ, όπως η αύξηση του δημοκρατικού ελλείμματος της Ένωσης και ο επανακαθορισμός των σχέσεων μεταξύ των κρατών-μελών της, καθώς και της πορείας της. Γι' αυτό και χρίζουν πολιτικούς αποφάσεων.

Βεβαίως, η πορεία προς την Ευρώπη των πολλών ταχυτήτων είναι προφανής, αφού στη ζώνη του ευρώ μετέχουν αρχικά έντεκα από τις δεκαπέντε χώρες-μέλη της Ένωσης. Και επιπλέον, σπεύδουν να δραστηριοποιηθούν, από τις 4 Ιουνίου κιόλας, το «σμιβούλιου του ευρώ», και μάλιστα υπό την προεδρία της Αυστρίας και όχι της Βρετανίας, που προεδρεύει αυτή την περίοδο της Ένωσης, επειδή το Λονδίνο δεν μετέχει στη Νομισματική Ένωση.

Η οριστικοποίηση όμως της Ευρώπης των πολλών ταχυτήτων εξαρτάται από την πολιτική βούληση των κυβερνήσεων των χωρών που μένουν εκτός της ζώνης του ευρώ και όχι από την κρατούσα οικονομική αντίληψη ή τα οικονομικά δεδομένα στις περιπτώσεις της Βρετανίας, της Σουηδίας και της Δανίας. Μόνο για την Ελλάδα το θέμα είναι οικονομικό και όχι πολιτικής βούλησης.

Γι' αυτό και στην περίπτωση των τριών χωρών η αλλαγή της πολιτικής τους βούλησης θα αλλάξει μάλλον όταν διαπιστώσουν, όπως τα αρχικά έντεκα μέλη της ζώνης του ευρώ, ότι η ισχύς βρίσκεται εν τη ενόψει. Όσο και αν αυτό φαίνεται παράδοξο, λόγω των έντονων τριβών και αντιθέσεων μεταξύ των κυβερνήσεων της Νομισματικής Ένωσης για το ρόλο του «σμιβούλιου του ευρώ», ουσιαστικά για τον πολιτικό έλεγχο επί της ανεξάρτητης κατά τη συνθήκη του Μάαστριχτ Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, που αντικατοπτρίζεται στη διένεξη για το πρόσωπο του διοικητή της.

Αλλά το ευρώ δημιουργεί αναμφισβήτητα μια νέα κουλτούρα στην Ευρώπη, όπως επισημάνει ο Χέλμουτ Κολ. Θα δώσει στους συναλλασσόμενους καθημερινά με το ευρώ λαούς την αίσθηση της ένωσης, ακόμη και της κοινής ταυτότητας, που βασίζεται στο κοινό συμφέρον. Ισως το μεγαλύτερο κίνητρο για τους ανθρώπους, που τους οδηγεί σε κοινούς στόχους και την ένωση προς υπεράσπιση του κοινού συμφέροντος. Η εμφάνιση έτσι της Ένωσης με μια φωνή στη διεθνή σκηνή και η διαμόρφωση κοινής πολιτικής σ' όλους τους τομείς, αφού τα πάντα σήμερα εξαρτώνται από την οικονομία, είναι αναπόφευκτη.

Η πολιτική δυναμική, άλλωστε, του ευρώ επιβεβαιώθηκε με το μεγάλο συμβιβασμό, βάσει της κλασικής πρακτικής της Ένωσης, για το πρόσωπο του διοικητή της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Ένας συμβιβασμός που προδικάζει τον μετριοέλεγχο της πολιτικής επί της οικονομίας, αλλά αφήνει αναπάντητο το τεράστιο πρόβλημα του διευθυνόμενου, λόγω ΟΝΕ, δημοκρατικού ελλείμματος της Ένωσης. Της βούλησης, δηλαδή, των χωρών της Ευρώπης να προχωρήσουν στην πολιτική ένωση. Ένας στόχος που εξαρτάται ίσως αποκλειστικά από την επιτυχία του ευρώ. Γι' αυτό και ο διαχωρισμός πολιτικής και οικονομικής βούλησης είναι μάλλον αδύνατος.

Η πολιτική δυναμική του ευρώ

σεις «Ελληνικά Γράμματα») και φαινόταν ότι εκδόθηκε και ως αντίδραση στα βιβλία τόσο της Δήμητρας όσο και του Γιώργου Λιάνη, όπως οριτά αναφέρεται στον πρόλογο του ο συγγραφέας. Προφανώς, δεν θα είναι το τελευταίο του είδους...

Γ. ΚΑΡ.

Επίθεση... γαύρου

Ο γνωστός για τα... πράσινα ιασημάτια του, κ. Νίκολας Μπεργς επισκέφθηκε την Πέμπτη στις 9.30 το πρωί το υπουργείο Υγείας, την επομένη της ήρτας του Παναθηναϊκού από τον Πανιώνιο 0-1, που τον στοίχισε το Κίπελλο.

Στην είσοδο του την είχε στήσει ο δημοσιογράφος που εργάζεται στο υπουργείο Υγείας και είναι... γαύρος.

- Καλημέρα σας, κύριε... Παναθηναϊκά, έβτε στον προσηβεντή, αφού χύθηκε ανάμεσα στους σωματιοφύλακες που τον κοίταγαν εμβρόντητοι. Και πρόσθεσε δέχνοντας το στήθος του: - Εγώ, Πανιώνιος!

Ο Αμερικανός κατέβασε το κεφάλι ενοχλημένος, μπήκε στο ασανσέρ με παγωμένο χαμόγελο και μοιρομυρία: - Τι να κάνουμε...

Ν.Δ.Κ.

Αθβανικό ροκ

Στο πρώτο τους ροκ πάρτι γλέντησαν τα μέλη του Φόρουμ των Αθβανών που ζουν στην Ελλάδα, στο στέκι των μεταναστών. Και επικράτησε το αδιαχώριστο από νέους ανθρώπους με μόρφωση, καλλιτέχνες, καλούς επαγγελματίες. Οι συζητήσεις αφορούσαν τη βελτίωση των συνθηκών και της ποιότητας ζωής τους. Εξήγησαν, με απογοήτευση, πως έχουν πολλά χρόνια πια να επισκεφθούν την πατρίδα τους.

Κοίταξαν με θαυμασμό και ισορία τους Έλληνες που γλεντούσαν μαζί τους. Η παιδική αφελεια του Αρτάν, το χαμόγελο του Σοκόλ, έκφραζαν της δίψα, αλλά και την ευχαρίστηση της αποδοχής τους. Δεν υπεριστιζόμαστε μόνο το δικαίωμα να είμαστε αθίοι, αλλά και το δικαίωμα να συναντάχουμε στην ελληνική κοινωνία, ήταν.

Γ.Δ.

Τους αγνόησαν

Απόντες όλοι οι βουλευτές της Θράκης, από τη χθεσινή πανθρακική συνεδρίαση στον Ποντίων στην Κομοτηνή, που έγινε με την αναζήτηση λύσεων στα χρονίζοντα προβλήματα τους.

Οι παρεννοχούμενοι εκπρόσωποι των ποταμικών σωματείων μάλιστα έ-

στρεφαν τα μάτια τους προς την πόρτα μόλις ακούγονταν βήματα. Στο τέλος ο εκπρόσωπος της Αλεξανδρούπολης το κατήγγειλε από του βήματος, λέγοντας ότι «θα θέλαμε να είναι σήμερα εδώ και οι βουλευτές μας».

Μάλλον προτίμησαν, λόγω τριημέρου, να εκδράμουν μακριά της Θράκης...

Σ.ΣΟΛ.

Το - άλλο - ματς!

Πολλά τα μυστηριώδη «χαρτάκια» που έπαιξαν κάθε τόσο από συνεργάτες τους ο Γάλλος πρόεδρος και ο Γερμανός καγκελλάριος στη διάρκεια της μακρής διαπραγματεύσεως για την ελγική του πρόθεσης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας.

Οι άλλοι πρωθυπουργοί πίστευαν ότι στα «χαρτάκια» ήταν γραμμένες εισηγήσεις για το θέμα που τους είχε φέρει σε αντίθεση. Κάποια στιγμή, όμως, του Γάλλου προέδρου του ξεφύριξε μια... ποδοσφαιρική κραγή!

Κι αποκαλύφθηκε ότι τα περιφωμένα «χαρτάκια» τους ενημερώναν για την εξέλιξη των ποδοσφαιρικών αγώνων στις χώρες τους...

Γ.Ρ.Ρ.



Του ΔΙΟΓΕΝΗ ΚΑΜΕΝΟΥ.

Κοκαλίνος 9

Ξύνεται ο Κοκαλίνος, ξύνεται και στην Καραγούρα της Σερβίας. Και δεν έχουν ούτε αγορεύτικη καλογερίστικη ξύστρα να ξυστούν, γιατί... χάλιασε. Ο Κοσκωτής βγαίνει. Η θέση οσονούπω χιρσεί. Τώρα ποιος θα είναι ο «τυχερός» που θα βολεύτε στη θέση του; ΣΗΜ. Κοκαλίνος κόψ' τον ταρμποκού γιατί μου μυρίζεται πως θα φας βρωμόξυλο από πολλύ κοντινούς, που άρχισαν να αισθάνονται λειότεροι.

σταται σαφές ότι οδηγούμεθα αναπόφευκτα και σε ανατροπή των υφιστάμενων πολιτικών ισορροπιών σε ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο μακροπρόθεσμα. Γι' αυτό και δεν θα ήταν υπερβολικό να υποστηριχτεί ότι, ανεξάρτητα από την επιτυχία ή αποτυχία των χειρουργημάτων, οι ιστορικές αποφάσεις του χθεσινού Ευρωπαϊκού Συμβουλίου θα προσδιορίσουν το μέλλον του κόσμου, τουλάχιστον κατά τον 21ο αιώνα.

Σε περίπτωση αποτυχίας του ευρώ οι συνέπειες στις οικονομίες της Ευρώπης θα ήταν καταστρεφτικές. Η συνακόλουθη διάλυση μάλιστα της Ένωσης θα σηματοδοτούσε την επιστροφή της γηραιάς ηπειρώς στις διαίρεσεις και τους ανταγωνισμούς του παρελθόντος. Οι πέραν του Ατλαντικού Κασσάνδρες, που προβλέπουν ότι το ευρώ οδηγεί αναπόφευκτα την Ευρώπη σε νέους εμφύλιους πολέμους, ίσως δικαιώνονταν.

Καμία χώρα στον κόσμο όμως δεν θα ήταν άτρωτη από μια τέτοια εξέλιξη. Η παρατεταμένη ύφεση της παγκόσμιας οικονομίας θα ήταν αναπόφευκτη, ενώ οι ευρωπαϊκοί εμφύλιοι θα οδηγούσαν σε παγκόσμιο πόλεμο. Γι' αυτό και η υποδομική, μέχρι καταστροφής, του ευρώ θα πρέπει να αποκαλείται. Όπως και η «ανόητη», κατά τον Αμερικανό αναλυτή Γουίλιαμ Πιφφ, άποψη του καθηγητή του Χάρβαρντ Μάρτιν Φέλνττιν, ότι το ευρώ θα οδηγήσει σε ευρωαμερικανικό πόλεμο, αν και ο ανταγωνισμός με το δολάριο προβλέπεται έντονος. Με αποτέλεσμα, την αύξηση της έντασης μεταξύ των δύο πλευρών του Ατλαντικού. Η παρατήρηση του Αμερικανού υπουργού Εμπορίου Σπίουαρτ Αϊζενστάτ, ότι «όταν πληγώσουμε στις χώρες-μέλη της Ένωσης για να προωθήσουμε διμερείς πρωτοβουλίες, θα ακούιμε όλο και πιο πολύ το «όχι», δείχνει σαφώς την πρόθεση της Ουάσινγκτον να ακολουθήσει την πολιτική του διαίρεσι και βασίλειου, προκειμένου να διατηρήσει την πρωτοκαθεδρία του δολαρίου και την παγκόσμια κυριαρχία της. Και το ψήφισμα του Ευρωκοινοβουλίου τον Ιανουάριο για «οσμήνη συνεργασία» μεταξύ Ένωσης και ΗΠΑ και «τη δημιουργία μιας νέας διεθνούς τάξης, που θα μπορούσε να γίνει αποδεκτή από όλους», αποκαλύπτει σαφώς το κλίμα που δημιουργείται στην Ένωση και στις διατλαντικές σχέσεις.

Μόνο που, όπως σημειώνει ο καθηγητής Μάρτιν Φέλνττιν, «αν και τα ευρωπαϊκά έθνη μπορεί τώρα να είναι πιο πρόθυμα να ακολουθήσουν ανεξάρτητα εξωτερική πολιτική και στρατιωτική στρατηγική, παρεμποδίζονται... από την αποκεντρωμένη πολιτική δομή της Ευρώπης».